

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: J. B.

zastoupený advokátem JUDr. Davidem Pytelou, MBA LL.M.,
sídlem Litovelská 1349/2b, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému:

Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti:

1. **Obec Cotkytle**
sídlem Cotkytle 3, 561 32 Cotkytle
2. **J. V.**

zastoupený advokátkou JUDr. Lucií Madleňákovou
sídlem AK v Mohelnici, Nádražní 381/9, 789 85 Mohelnice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 16. 10. 2024,
č. j. KUPA-20249/2024-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lanškroun ze dne 1. 7. 2024, č. j. MULA19373/2004, kterým v řízení o určení právního vztahu dle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“) byla deklarována veřejně přístupná účelová komunikace na části pozemkových parcel č. X, Z1, Z2, Z3, Y, W, vše v katastrálním území Cotkyle, a to na západní straně v místě napojení pozemku č. X na komunikaci k silnici III/3681 až po napojení pozemku Y na silnici III/3681 na straně východní, a to v šířce dle skutečného geodetického zaměření fyzického okraje vyjetých kolejí, dokládaného v příloze tohoto rozhodnutí správního orgánu I. stupně (dále jen „*předmětná komunikace*“). Žalobce v žalobě uvedl pět žalobních bodů, v nichž jsou obsaženy námitky zpochybňující uvedenou předmětnou komunikaci, a to z hlediska naplnění jednotlivých znaků existence veřejně přístupné účelové komunikace.
2. V prvním žalobním bodu žalobce popřel existenci znaků týkající se znatelnosti cesty v terénu, uvedl, že v terénu nejsou patrné žádné koleje, chodec či řidič nemůže mít představu o tom, zda se pohybuje v místech, na nichž se má dle zaměření nacházet předmětná komunikace, i řidič traktoru při místním šetření dne 6. 3. 2024 měl problém zorientovat se na předmětné komunikaci. Kromě žalobce a jeho rodiny předmětnou komunikaci v části vymezených rozhodnutím Městského úřadu v Lanškrouně ze dne 13. 12. 2022 mezi body B a C užívá jen žalobce a jeho rodina a jedinou osobou, která se v tomto úseku pohybovala, byl J. V., který několikrát v případech projel nákladním vozidlem a bezprostředně ohrožoval majetek žalobce, především dům čp. M. Správní orgány nepřihlédly k videozáznamu, který do spisu přiložila jeho manželka, B. B. Žalobce navrhl provést důkaz tímto videozáznamem v soudním řízení. Žalobce dále namítl, že zaměření cesty provedené Ing. B. „*není správné*“. Zaměření cesty Ing. B. není přesné a nezachycuje cestu, jež by v daném rozsahu užívala veřejnost, ale pouze žalobce. Žalobce si nechal hranice vytyčit geodetem, který mu „*sdělil*“, že cesta vedoucí po pozemku parc.č. X vede po jeho pozemcích, Ing. B. zaměřil dvojce koleje vedle sebe.
3. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v předchozím rozhodnutí, kterým zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného (jednalo se o rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 25. 10. 2023, č. j. 52 A 27/2023-66 a rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 8. 3. 2023, č. j. 23444/ODSH/2023-SV – dále jen „*předchozí rozhodnutí žalovaného*“ ze dne 8. 3. 2023 a předchozí rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 25. 10. 2023“ - pozn. krajského soudu) uložil žalovanému, aby posoudil, zda cesta plní jeden funkční celek, neboť žalovaný se touto otázkou nezabýval. Žalobce poukázal na způsob využívání uvedené komunikace, tj. že zejména cestu mezi body B a C využívá pouze žalobce a jeho rodina. Žalobce uvedl, že cesta neplní ve své celé délce jeden funkční celek a jedná se o „*konglomerát tří cest*“, přičemž cesta mezi body B a C slouží jako příjezd k domu čp. M a dále k jeho pozemkům a žádné další osoby tuto cestu ani historicky nevyužívaly. Cesta těsně míjí v těchto místech dům čp. M, vede přes dvorek žalobce a slouží potřebám jeho rodiny, kde si hraje například dcera žalobce trpící vážným postižením. Nikdo tuto cestu v uvedené části nevyužívá, s výjimkou J. V., kterému nic nebrání, aby využíval cestu za dvorkem.

Předmětná komunikace v této části nemůže sloužit k automobilové dopravě, řidič by se stejně nemohl zorientovat, hrozí srážka s obyvateli domu a narušení statických vlastností domů, užívání cesty by narušovalo soukromí žalobce.

4. Žalobce namítl, že sice bezpečnost cesty jako znak veřejně přístupné účelové komunikace judikatura explicitně nezmiňuje, avšak ze základních zásad správního práva jejich existence vyplývá, žalobce v řízení doložil fotografie, z nichž je patrné, že pod předmětnou komunikací se sesunula půda, komunikace je velmi nebezpečná, může dojít k sesuvům a zraněním účastníků, i Česká pošta odmítla po předmětné komunikaci přepravovat zásilky. Žalobce navrhl provedení znaleckého posudku z oboru dopravy za účelem zjištění, zda předmětná komunikace je bezpečná a může vůbec plnit funkci veřejně přístupné účelové komunikace.
5. Žalobce zpochybnil existenci souhlasu vlastníka s užíváním cesty, předně uvedl, že nikdo kromě žalobce a jeho rodiny komunikaci mezi body B a C neužíval, nebylo nutné projevovat nesouhlas, v ojedinělých případech využil pozemky žalobce k průjezdu J. V., a tomu se však žalobce začal bránit tím, že na hranici svých pozemků umístil překážky. Žalobce zpochybnil i výpovědi vyslechnutých svědků, zejména výpověď J. H., bývalé starostky obce Cotkyně, svědkyně H. nehovořila o tom, že by tuto cestu užíval někdo jiný. Svědek M. uvedl, že se v této lokalitě pohyboval, když jezdil na svoji chatu, předmětnou cestu však v její délce neužíval, tedy nejezdil kolem domu žalobce čp. M. Výpověď V. J. považuje žalobce za nepravdivou a zavádějící, rovněž žalobce nesouhlasí s výpovědí J. V., že by on a jeho rodina předmětnou část cesty užívaly od roku 1985. Jednalo se o ojedinělé průjezdy kolem čp. M, žalobce se bránil umístěním kolíků, a poté nastal spor mezi J. V. a žalobcem.
6. Žalobce zpochybnil existenci nezbytné komunikační potřeby, ke spojení nemovitostí dotčené oblasti slouží dvě samostatné komunikace mezi body A a B a C a D, jak jsou zakresleny v příloze předchozího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 12. 2022, žalovaný neprovedl test proporcionality, nezkoumal, zda v daném případě převažuje zájem na veřejné přístupnosti cesty nad ochranou vlastnictví a soukromí žalobce. Ke štěpení režimu cesty nedochází, veřejnost dlouhodobě cestu neužívá v celé její délce, spojení s ostatními nemovitostmi zajišťují další dvě komunikace, vymezené v předchozím rozhodnutí Městského úřadu v Lanškrouně, a to v bodech A–B a C – D. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Osoba zúčastněná na řízení ad 2. se ve vyjádření k žalobě ztotožnila s obsahem žalovaného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.
9. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 50/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
10. Ze spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti.
11. Dne 10. 6. 2020 podali manželé J. B. a B. B. žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí dle ust. § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen jako „správní řád“ nebo „s.ř.“), ve věci určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemkových parcelách č. Z1, Z2, Z3, X vše

v katastrálním území Cotkyně. Po provedeném dokazování vydal správní orgán dne 26. 10. 2020, č. j. MULA 30012/2020, rozhodnutí, které bylo dne 15. 2. 2021 v odvolacím řízení zrušeno a vráceno správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Správní orgán prvního stupně pak pokračoval v řízení a vydal dne 15. 12. 2021, č. j. MULA 37884/2021, rozhodnutí, kterým deklaroval, že „na části pozemkových parcel č. W, Z1, X, Z3 a Z2 vše v katastrálním území Cotkyně se nachází v šířce skutečného geodetického zaměření fyzického okraje vyjetých kolejí veřejně přístupná účelová komunikace, tj. směrem od silnice III. třídy č. 3681 dále ve směru k čp. N a dále k čp. M až k místu připojení pozemkové parcely č. U v obci a k. ú. Cotkyně. Veřejně přístupná účelová komunikace je znatelná v terénu, jedná se o komunikaci s vyjetými kolejemi, ve kterých je zaježděné kamení a šterky, průjezdní profil pro obecné užívání a dopravní obslužnost veřejně přístupné účelové komunikace je limitován šířkou vyjetých kolejí, která je po celé délce proměnná od 2 m–2,8m.“ Toto rozhodnutí bylo žalovaným opětovně zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Správní orgán pokračoval a vydal dne 13. 12. 2022 pod sp.zn. DOP/16518/2020/AVi, č.j. MULA 35049/2022, rozhodnutí, kterým deklaroval, že od bodu A do bodu B vyznačených v příloze tohoto rozhodnutí se nachází v šířce skutečného geodetického zaměření fyzického okraje vyjetých kolejí veřejně přístupná účelová komunikace, na části pozemkových parcel č. X, Z2, Z3, Y, W vše v katastrálním území Cotkyně, od bodu C k bodu D vyznačených v příloze tohoto rozhodnutí se nachází v šířce skutečného geodetického zaměření fyzického okraje vyjetých kolejí veřejně přístupná účelová komunikace a na části pozemkových parcel č. X, Z1 a Z2 vše v katastrálním území Cotkyně od bodu B k bodu C vyznačených v příloze tohoto rozhodnutí se nenachází v šířce skutečného geodetického zaměření fyzického okraje vyjetých kolejí veřejně přístupná účelová komunikace.

12. Žalovaný svým předchozím rozhodnutím ze dne 8. 3. 2023, č. j. 23444/ODSH/2023-SV, odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl a toto rozhodnutí potvrdil, přičemž zdejší krajský soud v předchozím svém rozsudku ze dne 25. 10. 2023, č. j. 52 A 27/2023-66, toto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání, přičemž dospěl k závěru, že v dalším řízení se žalovaný opětovně a dostatečným způsobem musí zabývat otázkou nutné komunikační potřeby mezi body B a C a s tím spojenou otázkou existence alternativní cesty, která zajistí nutnou komunikační potřebu žalobci a ostatním uživatelům cesty a pokud žalovaný dospěje k závěru, že komunikační potřeba všech uživatelů cesty je uspokojena skrze alternativní cestu, bude na žalovaném řádně zhodnotit, zda nebude tímto narušen funkční celek cesty vzhledem k jejím uživatelům, její historické povaze a celkovým poměrům v okolí. Současně krajský soud vyslovil nesouhlas s řešením použitým v předchozím rozhodnutí žalovaného, který se týká použití metody, kdy byla použita tzv. „salámová metoda“, když zdejší soud poukázal na konstantní soudní judikaturu, podle níž nic nelze posuzovat izolovaně a cestu tzv. „kouskovat“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2022, č. j. 9 As 36/2022-64, či rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 As 213/2017-38). Rovněž v předchozím rozsudku zdejší soud považoval za nedostatečné provedené dokazování správním orgánem I. stupně, které se týkalo možnosti použití alternativní cesty vedené z pozemní komunikace od bodu D k bodu C a poté nahoru až ke všem nemovitostem osoby zúčastněné na řízení pana J. V., kdy správní orgán použil k důkazu možnosti odbočení a průjezd vozu značky Fabie s tvrzením, že „kde projede Fabie, musí projet kombajn“, což podle krajského soudu nemohlo obstát vzhledem k rozdílným velikostem a povaze obou vozidel. Krajský soud tak uložil žalovanému dále zkoumat

možnosti alternativní cesty k pozemkům osoby zúčastněné na řízení J. V., její existence by vylučovala nutnou komunikační potřebu mezi body B a C sporné cesty.

13. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného, v dalším řízení byla provedena řada důkazů za účelem posouzení charakteru celé předmětné komunikace, zda je tato komunikace veřejně přístupnou účelovou komunikací nejen mezi body A – B, C – D, kdy původně v předchozím rozhodnutí správních orgánů bylo deklarováno, že i mezi body B – C předmětné komunikace se jedná o takovou komunikaci veřejně přístupnou účelovou komunikaci, přičemž právě žalobce popírá existenci této veřejně přístupné účelové komunikace mezi body B – C, když tato část vede kolem jeho domu čp. M (k tomu soud opětovně uvádí, že právě v předchozím rozhodnutí žalovaného správního orgánu I. stupně bylo deklarováno, že mezi body B – C uvedené komunikace neexistuje veřejně přístupná účelová komunikace, což je v podstatě i nyní předmětem sporu a předmětem námitek žalobce, přičemž bližší vymezení těchto bodů je uvedeno v příloze předchozího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 9. 2022, jak je obsaženo na čl. 611- 613). Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z rozhodnutí žalovaného, v dalším řízení byly provedeny další důkazy týkající se otázky naplnění znaků veřejně přístupné účelové komunikace, kdy se správní orgány, zejména správní orgán I. stupně, podrobně zabývaly otázkou nutné komunikační potřeby mezi B a C a s tím spojenou otázkou existence alternativní cesty, která by zajistila nutnou komunikační potřebu osobě zúčastněné na řízení panu V. a ostatním uživatelům cesty (svědecké výpovědi, místní šetření, atd.), přičemž dospěly k závěru, že předmětná cesta je veřejně přístupnou účelovou komunikací s tím, že jsou naplněny jednotlivé znaky její existence. Žalobce již v odvolání uvedl řadu námitek, které obsahuje i žaloba, jimiž závěry správních orgánů zpochybňuje i v žalobě.
14. Právní režim pozemních komunikací upravuje zákon o pozemních komunikacích, který je vymezuje jako *dopravní cesty určené k užití silničními a jinými vozidly a chodci* (srovnej § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pozemní komunikace jsou dle odst. 2 téhož ustanovení členěny do čtyř kategorií, a to na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace. Na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací, které jsou ve vlastnictví osob veřejného práva, mohou být účelové komunikace ve vlastnictví soukromých subjektů.
15. Podle ustanovení § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která *„slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.“* Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, přičemž zákon počítá i s účelovými komunikacemi, které nejsou veřejně přístupné, jedná-li se o pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, které slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu (§ 7 odst. 2 zákona). V takovém případě je účelová komunikace přístupná v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu.
16. Z citované právní úpravy tak vyplývá, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace *ex lege* (tj. ze zákona, aniž by bylo třeba o její kategorizaci vydávat správní rozhodnutí), bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace, vymezené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a zároveň pojmové znaky účelové pozemní komunikace, vymezené v § 7 odst. 1 (event. § 7 odst. 2) tohoto zákona. Musí se tedy jednat o dopravní cestu, určenou k užití silničními a jinými vozidly a

chodci, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Jestliže vlastník se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Pokud tedy správní orgán v pozici místně příslušného silničního správního úřadu posuzuje v rámci řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu, zda určitá komunikace je účelovou pozemní komunikací, musí primárně zkoumat naplnění výše uvedených zákonných kritérií.

17. Z právní úpravy a navazující ustálené a bohaté judikatury vyplývá, že komunikace bude mít charakter veřejně přístupné účelové komunikace, a to ze zákona, bude-li naplňovat vymezené pojmové znaky. O účelovou komunikaci se jedná, jakmile dojde ke kumulativnímu splnění čtyř znaků: a) znatelnost a stálost cesty v terénu, b) spojení pozemků s veřejnou komunikací, c) souhlas vlastníka s obecným užíváním účelové komunikace a d) nutná komunikační potřeba (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009–60, publ. pod č. 2028/2010 Sb. NSS, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 2 As 84/2010–128, ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 - 99, ze dne 9. 6. 2011, č. j. 5 As 36/2010 - 204, ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 - 42, ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015 - 14, ze dne 30. 5. 2019, č. j. 8 As 254/2018 - 59 a další).
18. Otázkou, zda je příslušný silniční správní úřad v tomto typu řízení povinen zkoumat i tzv. „komunikační potřebu“, jakožto pojmový znak účelové pozemní komunikace (přestože s ním zákon o pozemních komunikacích výslovně nepočítá), se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011–99, publikovaném pod č. 2370/2011 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud nejprve poukázal na skutečnost, že termín „komunikační potřeba“ byl ve vztahu k vymezování veřejných cest používán již v judikatuře prvorepublikového Nejvyššího správního soudu, kdy např. v rozhodnutí ze dne 21. 9. 1932 (Boh. A 10017/32) tento soud uvedl: *„Pozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznati za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak, že pozemek byl věnováním buďsi výslovným nebo z konkludentních činů vlastníka poznatelným k obecnému užívání určen, jednak že toto užívání slouží k trvalému ukojení nutné potřeby komunikační. (...) Ukojení nutné potřeby komunikační jest jedním z nezbytných předpokladů prohlášení soukromého pozemku za cestu veřejnou (viz též rozhodnutí Boh. A 9162/31, Boh. A 10130/32 a Boh. A 11955/35).“*
19. Soudy se posouzením nutné komunikační potřeby ve spojení s omezením vlastnických práv v minulosti hojně zabývaly, přičemž lze citovat z nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, dle kterého je primárním účelem účelových komunikací „zajištění přístupu vlastníků k jejich nemovitostem tam, kde neexistuje jiná alternativa přístupu („slouží pro spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi“) a kde tento přístup zjevně není „upraven“ soukromoprávním institutem (např. věcným břemenem). Pouze v takto úzkém rozsahu „potřeb vlastníků nemovitostí,“ kteří nemají jiný alternativní přístup ke svým nemovitostem, je totiž možné spatřovat prosazení veřejného zájmu. Jinak řečeno, existuje-li jiná alternativa přístupu, a případná účelová komunikace by tudíž neplnila roli nezbytné komunikační spojnice, je

alternativní vstup do nemovitosti přes pozemek jiného vlastníka ryze soukromým zájmem vlastníka nemovitosti, který je případně upravitelný soukromoprávními instituty, nikoliv však institutem veřejného práva.

20. Ústavní soud dále dospívá k závěru, že *"otázka technického řešení alternativního vstupu (do budovy), vhodnost či menší pohodlnost pro návštěvníky, není otázkou komunikační nezbytnosti a nemůže být řešena na úkor vlastnického práva vlastníků pozemku"*. K tomuto lze doplnit z rozhodnutí NSS ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011-99: *„Podmínka existence nezbytné komunikační potřeby je splněna, pokud se v dané lokalitě nenachází k předmětné komunikaci alternativa, o níž by bylo možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území ještě rozumně uvažovat.“*). V této souvislosti dospěl Nejvyšší soud v rozsudku se dne 16. 5. 2013, č.j. 22 Cdo 2177/2012, k závěru, že *„má-li ten, kdo účelovou komunikaci využívá, možnost jiného přístupu, byť méně komfortního, nicméně ještě postačujícího, není tu naléhavá komunikační potřeba, a tudíž ani právo obecného užívání účelové komunikace“*.
21. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí ve světle výše uvedené právní úpravy a judikatury a v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná.
22. Správní orgán I. stupně se podrobně zabýval veškerými znaky existence veřejně přístupné účelové komunikace, provedl řadu relevantních důkazů, přičemž vycházel i z konstantní soudní judikatury a žalovaný žalovaným rozhodnutím jeho rozhodnutí správně potvrdil, a odvolání zamítl. Ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům soud uvádí následující závěry.
23. Ad 1) Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, existence znatelnosti předmětné komunikace v celé délce projednávané cesty byla podložena zejména úředním záznamem o místním šetření ze dne 22. 6. 2020, v níž je celá komunikace po celé své délce detailně popsána a doplněna 13ti fotografiemi dokazujícími tuto skutečnost (č. 39 – 54 správního spisu). Znatelnost komunikace byla doložena i polohopisným zaměřením skutečného stavu této cesty, kterou doložila správnímu orgánu obec Cotkytle dne 13. 7. 2020 (čl. 65 a 67 správního spisu), s tímto zaměřením při ústním jednání dne 1. 9. 2020 souhlasila osoba zúčastněná na řízení obec Cotkytle, a i sám žalobce (list čl. 141 spisu). Rovněž v tomto dokumentu je i důkaz o historické existenci této cesty (historická ortofomapa z 50 let 20. století, čl. 68 a 69 správního spisu). Dokonce i sám žalobce předložil snímky, podle nichž je předmětná cesta znatelná (čl. 153 spisu). Naplnění tohoto znaku veřejně přístupné účelové komunikace vyplývá i z výpovědi předvolaných svědků – paní J. H. a pana K. M., paní J. H. jako starostka obce Cotkytle od roku 1998 do roku 2022 uvedla, že tam cesta byla a že pouze B. si ji rozšířili, aby si k domu mohli dovést stavební materiál, s tím, že komunikaci si *„trochu rozšířili ke svému domu“*. Přímo uvedla, že *„už v této době vedla komunikace po jejich pozemku“*. Svědek M. uvedl, že po této komunikaci jezdil na svou chatu a potvrdil, že tuto cestu žalobce rozšiřoval se svým otcem. Znatelnost v terénu byla posouzena i na základě důkazu i mimo ústní jednání dne 6. 10. 2020 k prověření sjízdnosti cesty a dne 3. 6. 2024 k prověření možnosti sjízdnosti a odbočení z této cesty na pozemek parc. č. U, k důkazu byl použit tehdy vůz značky Škoda Fabia a dne 3. 6. 2024 jízdní souprava složená z traktoru zn. ZETOR se zapojeným vlekem (fotodokumentace a videozáznam obsažený ve správním spisu – listy 179 – 182, list 772). Krajský soud dospěl k závěru, že z těchto důkazů existence naplnění tohoto znaku veřejně přístupné účelové komunikace vyplývá s tím, že krajský soud považuje za nadbytečné provádět další důkazy, navíc se dříve jednalo o místní komunikaci označenou 17C, která byla vyřazena z evidence komunikací rozhodnutím Obecního úřadu Cotkytle ze dne 12. 3. 2021, což uvedl i žalovaný v žalovaném rozhodnutí a žalobce to ani

v žalobě nepopřel. Navíc pro lepší určitost vedení předmětné komunikace bylo zpracováno geometrické zaměření předmětné komunikace, což vyhotovil Ing. P. B., úředně oprávněný zeměměřičský inženýr, znatelnost komunikace byla doložena dle úředního záznamu o místním šerení ze dne 22. 6. 2020, jak soud již výše uvedl. Dále znatelnost komunikace dokazuje i polohopisné zaměření skutečného stavu této cesty, což doložila obec Cotkyně, kdy s tímto zaměřením při ústním jednání dne 1. 9. 2020 souhlasil i sám žalobce (čl. 141 správního spisu), jak soud již výše uvedl. Krajský soud se ztotožnil i s názorem žalovaného o tom, že „*současná trasa předmětné komunikace je historicky dlouho stabilizovaná, aby bylo o ní možné rozhodovat ve stavu, v jakém se nachází, a jak byla dopravně užívána*“, když „*rozhodující je pouze faktický stav v terénu*“, přičemž na těchto závěrech a provedených důkazech nemohou nic změnit účelové úvahy žalobce zpochybňující znatelnost cesty v terénu jako jednoho ze základních znaků existence veřejně přístupné účelové komunikace. Tvzení žalobce o tom, že „*jedinou osobou*“, která se v uvedeném úseku předmětné komunikace (vymezené mezi body B a C v předchozím rozhodnutí správního orgánu I. stupně) pohybovala, byl jen J. V., a že tuto část užívá jen žalobce, tak i kdyby užíval tuto cestu vedle žalobce a jeho rodiny jen J. V., tak i v případě, že by tato cesta sloužila i přístupu k jen jediné nemovitosti to neznámá, že by se nemohlo jednat o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Tato otázka se týká existence komunikační potřeby dalších třetích osob, jak plyne z nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06 v bodu 41, v případě, že je splněna podmínka komunikační nezbytnosti pro potřeby vlastníků nemovitostí, je založeno i právo vstupu i třetím subjektům, tedy neomezenému okruhu osob (veřejnosti), k tomu i srov. rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2013, č. j. 87 As 19/2012-42, bod 22. Navíc dle judikatury NSS lze nutnou komunikační potřebu shledat i v případě, že komunikace zajišťuje přístup jen pro jednu jedinou nemovitost, respektive jediného vlastníka (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 As 147/2013-48).

24. Navrhovaný důkaz videozáznamem paní B. krajský soud považuje za nadbytečný, když z výše uvedeného rozsáhlého dokazování jasně vyplývá, že závěry o znatelnosti cesty v terénu vůbec nejsou v rozporu se skutečným stavem, natož aby byly s nimi v „*hrubém rozporu*“, jak žalobce účelově tvrdí v žalobě, aniž toto své tvrzení blíže specifikoval. Skutečnost, že si žalobce údajně nechal hranice vytyčit geodetem, jenž mu sdělil, že cesta, která má vést po pozemku parc. č. X vede po jeho pozemcích, žalobce ničím nedokládá, a vzhledem k jasným závěrům vyplývajících z rozsáhlého dokazování, považuje krajský soud argumentaci žalobce za účelovou, například že Ing. B. „*v některých částech zaměřil dvoje koleje vedle sebe*“ atd.
25. Ad 2) Žalobce v tomto dalším žalobním bodu rovněž zcela účelově poukázal na předchozí rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 10. 2023, s tím, že žalovaný se nezabýval otázkou, zda cesta plní jeden funkční celek. Žalobce v žalobě zpochybňuje, že by cestu mezi body B a C užívala veřejnost, tvrdí, že ji užívá jen on a jeho rodina, tj. v podstatě obhájí předchozí soudem zrušené rozhodnutí, kdy přechází zrušené rozhodnutí žalovaného bylo předmětem posouzení zdejšího soudu v předchozím jeho rozsudku z hlediska kritiky použití tzv. „*salámové metody*“, když předchozí zrušené rozhodnutí žalovaného vycházelo ze závěru, že účelová veřejně přístupná komunikace se mezi body B a C předmětné komunikace nenachází. V novém rozhodnutí naopak správní orgány respektovaly tento názor krajského soudu a dospěly na základě rozsáhlého provedeného dokazování k závěru, že mezi body B a C, které jsou vyznačeny v příloze předchozího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak soud již výše uvedl, existuje veřejně přístupná účelová komunikace, tedy že se jedná o veřejně

přístupnou účelovou komunikaci v celé své délce. Jak již soud výše uvedl, v části rozsudku Ad 1), nutnou komunikací potřebu lze shledat i v případě, že komunikace zajišťuje přístup i jen pro jednu jedinou nemovitost, respektive pro jediného vlastníka (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 As 147/2013-48), přičemž žalobce i sám v žalobě tvrdí, že tuto cestu používal J. V. k průjezdu ke svým nemovitostem a navíc, jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z rozhodnutí žalovaného, předmětná komunikace slouží ke spojení nemovitostí se silnicí III. třídy č. 3681 a slouží pro potřebu vlastníků nemovitostí čp. P1, čp. M, čp. N, čp. Q1, čp. Q2, čp. Q3 a vlastníků přilehlých pozemků k této komunikaci. Tyto skutečnosti vyplývají i z výpisu katastru nemovitostí (list č. 121-139), z úředního záznamu z místního šetření ze dne 22. 6. 2020 (čl. 39–54), polohopisného zaměření (čl. 65 a 67) a zejména z protokolu z ústního jednání ze dne 1. 9. 2020 (čl. 443), kdy zúčastnění uvedli, že spornou komunikaci používají převážně účastníci řízení a jejich rodinní příslušníci, dále pošta, sanitka, policie a jiná dopravní obslužnost. Bližší popis využívání předmětné komunikace pak vyplývá i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně (k tomu krajský soud odkazuje zejména strany 8–9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), z podkladů rozhodnutí (historické ortofoto mapy z 50 let 20. století, kopie mapy s názvem Císařský otisk, čl. 68 a 69, 74 a 75) vyplývá, že předmětná cesta z historického hlediska vedla takřka ve stejné trase jako v současné době a že sloužila k přístupu k jednotlivým nemovitostem a přilehlým pozemkům v daném území. Na výše uvedených závěrech nic nemění další, účelové námitky žalobce, o tom, například že cesta vede přes dvorek, na kterém si hraje dcera žalobce. Tuto námitku uvedl žalobce až v žalobě, krajský soud ji považuje za účelovou, když z výše uvedených provedených důkazů ve správním řízení vyplývá existence předmětné komunikace i mezi body B–C a skutečnost, že si v tomto místě hraje dcera žalobce, nemůže mít za následek, že by tato předmětná komunikace ztratila v tomto místě svůj charakter a přeměnila by se v jakési dětské hřiště. Skutečnost, že si žalobce v tomto místě vedle svého domu rozšířil uvedenou předmětnou komunikaci v souvislosti se stavbou domu, jak vyplývá například ze svědecké výpovědi K. M., nemůže mít za následek to, že by již existující účelová komunikace v tomto místě zanikla jen proto, že žalobce chce mít více svého soukromí a veřejně přístupnou účelovou komunikaci vedle svého domu si nepřeje. Otázka výběru volby místa stavby byla jeho právem, nikoliv povinností a případ, kdy vedle nemovitosti vede veřejně přístupná účelová komunikace, není ničím výjimečným. Ostatně existence předmětné komunikace byla potvrzena i v uvedených svědeckých výpovědích svědků J.H. a K. M., v podrobnostech krajský soud odkazuje i na obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně (strana 7 a 8). Tvrzení o tom, že *„veřejnost tento prostor respektuje jako soukromý a nezasahuje do něho, tj. nevyužívá jej k dopravě ani chůzi“*, si žalobce sám popírá v žalobě, když odkazuje na její užívání osobou zúčastněnou na řízení J. V. a další skutečnosti svědčící o jejím užívání vyplývají i z protokolu z ústního jednání ze dne 1. 9. 2020 (čl. 143 správního spisu).

26. Ad 3) Pokud by žalobci hrozilo nějaké nebezpečí v souvislosti s užíváním předmětné komunikace, tak není pravdou, že by se žalovaný s námitkou nebezpečnosti komunikaci *„prakticky nezabýval“*, jak tvrdí žalobce v tomto žalobním bodu. Žalovaný na straně 7 žalovaného rozhodnutí uvedl argumentaci k této námitce s tím, že bezpečnost provozu by bylo možné posuzovat pouze v případě, že by správní orgán rozhodoval v rámci alternativních komunikací, která z těchto alternativních komunikací bude veřejně přístupná účelová komunikace. V daném případě však jiná alternativní komunikace neexistuje s tím, že v daném případě se zkoumá, zda je předmětná komunikace využívána k dopravnímu

účelu, tedy že slouží k napojení nemovitostí s ostatním pozemními komunikacemi a není možné, aby v tomto řízení byla případně uložena povinnost vybudovat jiné napojení. K této námitce lze uvést, že bezpečnost na komunikaci lze řešit v případě nějakého dalšího ohrožení, například majetku žalobce neúměrným provozem těžkých nákladních vozidel, a to dopravní regulací umístěním příslušného dopravního značení, ale nelze jen z tohoto důvodu, navíc bez konkrétních důkazů doložených žalobcem, jen z důvodu tvrzené nebezpečnosti provozu na předmětné komunikaci v uvedeném jejím úseku dospět k závěru, že se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci nejedná, takový závěr z konstantní soudní judikatury nebo ze zákona nevyplývá.

27. Ad 4) Žalobce se mylí v tomto žalobním bodu, že by souhlas vlastníka s užíváním cesty jako znak existence veřejně přístupné účelové komunikace měl být posuzován jen z hlediska, zda žalobce projevil či neprojevil s užíváním svého pozemku kvalifikovaný nesouhlas. Správní orgány správně vycházely z konstantní soudní judikatury, a to nejen správních soudů, ale i soudů civilních (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2023-64, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2003, č. j. 2020 Cdo 2191/2002 atd.), z níž vyplývá, že souhlas s užíváním cesty je buď dán výslovně, nebo tzv. konkludentním souhlasem a je dán i tehdy, že vlastník pozemku, na kterém byla cesta zřízena, se aktivně nebránil v užívání této cesty jako veřejně přístupné, tedy že je potřeba ze strany vlastníka pozemku, aby od počátku vyjádřil kvalifikovaný nesouhlas, jinak se dovozuje tzv. souhlas konkludentní, tedy stačí proto, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace. Žalobce se nesprávně domnívá, že když on vyslovil nesouhlas s užíváním komunikace, takže tento souhlas jako znak existence veřejně přístupné účelové komunikace neexistuje. Žalobce však přehlédl, že žalovaný v žalovaném rozhodnutí poukázal na skutečnost, že pokud vlastník se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace souhlasil, tak tento souhlas nemůže být vyloučen ani jeho právními nástupci (srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005, ze dne 7. 11. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002). Žalovaný správně poukázal i na judikaturu, z níž vyplývá, že pokud je splněna podmínka komunikační nezbytnosti pro potřeby vlastníků nemovitostí, je založeno i právo vstupu třetím subjektům, tedy neomezenému okruhu osob (veřejnosti) a existence komunikační potřeby dalších účastníků řízení zakládá právo vstupu na předmětnou cestu i třetím subjektům, tedy neomezenému okruhu osob (veřejnosti) s tím, že podle již výše uvedené judikatury postačí, pokud se nutná komunikační potřeba vztahuje třeba i jen k jediné nemovitosti (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2005-14, rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 7 As 95/2017-34, bod 24). Správní orgán I. stupně se naplněním tohoto znaku podrobně zabýval a z provedených důkazů (výslechy svědků – bývalé starostky obce Cotkyně paní J. H., pana V. J. jako bývalého starosty obce Cotkyně, výpověď J. V. – čl. 141, 145, 393) vyplývá, že předmětná komunikace byla po celé své délce od nepaměti využívána veřejností, o užívání komunikace svědčí i fotografie přiložená v rámci ústního jednání ze dne 1. 9. 2020 samotným žalobcem, na které je zachyceno osobní vozidlo jedoucí po předmětné komunikaci (čl. 153 správního spisu), jak vyplývá z dalších podkladů poskytnutých obcí Cotkyně, cesta s označením „císařská“ zde vedla již v 19. století. Z toho vyplývá, že tento souhlas byl již dán právními předchůdci žalobce a ten byl dán jako konkludentní souhlas, a to, že později žalobce projevil nesouhlas s užíváním předmětné komunikace jako veřejně přístupné účelové komunikace, nemůže nic změnit na tom, že tento souhlas již dán byl a žalobce nebyl oprávněn jej sám zrušit. Krajský soud proto

nedospěl k závěru, že by bylo nutné provádět navržený znaleckým posudkem za účelem posouzení bezpečnosti cesty.

28. Z provedeného dokazování dle názoru krajského soudu vyplývá existence souhlasu předchozích vlastníků s užíváním cesty, když zpochybňování výpovědi vyslechnutých svědků považuje krajský soud za účelové a je postaveno na nesprávném názoru žalobce, že by nesouhlas žalobce měl za následek to, že by tento znak existence veřejně přístupné účelové komunikace nebyl naplněn, když tato veřejně přístupná účelová komunikace nevznikla v době, kdy si „rodina žalobce“ rozšířila původní cestu ke svému domu. Pokud žalobce zpochybnil výpovědi svědků M. aj., tak z výpovědi bývalého starosty obce Cotkyně pana J. při ústním jednání provedeném dne 1. 9. 2020 vyplývá, že tato cesta byla po celé své délce od nepaměti využívána veřejností (čl. 141 správního spisu). Z výpovědi těchto svědků není zřejmé, že by z nich vyplynulo, že tato cesta nebyla užívána veřejností v minulosti a že by v podstatě tuto cestu začal užívat pouze žalobce a jeho rodina v souvislosti se stavbou rodinného domu. Naopak J. V. jako osoba zúčastněná na řízení vypověděl, že i on sám a jeho členové rodiny užíval cestu osobním automobilem minimálně do roku 1985 (čl. 393), žalobce toto nezpochybnil a nezpochybnil i další důkazy svědčící o tom, že i tato část předmětné komunikace, respektive celá předmětná komunikace, byla užívána jako veřejně přístupná účelová komunikace již v minulosti (jak uvedl potom nesprávně orgán I. stupně na straně 9 a násl. svého rozhodnutí, v podrobnostech krajský soud odkazuje i na závěry vyplývající z provedeného dokazování, které soud již výše též uvedl).
29. Podstatný je i závěr správního orgánu prvního stupně, který žalobce ani v žalobě nezpochybnil, že totiž cesta nevede jen po pozemku ve vlastnictví žalobce, ale i po pozemcích jiných vlastníků (J. P., A. P., J. V., po pozemku obce Cotkyně) a ze spisu a z provedeného dokazování nevyplývá, že by tito vlastníci, mimo žalobce, bránili užívání cesty širší veřejností, když bránění průjezdu došlo ze strany žalobce v prosinci roku 2019. Podstatný je i závěr správního orgánu I. stupně, který ani žalobce nezpochybnil v žalobě, tedy že „pan J. B. uvádí, že po roce 2002, kdy část cesty mezi čp. P1 a čp. M spolu se svým otcem vybudoval, tedy zpevnil a rozšířil, nedal veřejnosti souhlas s užíváním cesty a stejně tak nedal souhlas s užíváním ani jeho předci“ (viz list č. 386). Nicméně až do doby podání žádosti silničnímu správnímu úřadu o určení právního stavu podle § 142 správního řádu, o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemkových parcelách č. Z1, Z2, Z3 a X vše v k. ú. Cotkyně v červnu roku 2020, nezažádal pan J. B. silniční správní úřad o povolení zamezení přístupu nebo o vydání deklaratorního rozhodnutí. Pan J. B. tím pádem od doby, kdy vlastní nemovitost čp. M st. P. 16 a pozemky č. Z1, Z2, Z3, strpěl užívání pozemní komunikace, a to do prosince roku 2019, tzv. konkludentním souhlasem. Lze tedy učinit závěr, že i tento znak (souhlas vlastníka pozemku), nezbytný pro existenci veřejně přístupné účelové komunikace, byl v rámci cesty v celé její délce naplněn. Tento závěr žalobce nenapadl žádnou konkrétní námitkou, krajský soud pouze doplňuje to, že tento souhlas v podstatě byl dán již ze strany předchozích vlastníků a nebylo nutné, aby tento souhlas byl splněn i tak, že by jej musel dávat žalobce, ale i kdyby tento souhlas v minulosti dán nebyl, tak jej projevili sám žalobce konkludentně, jak správně uvedl správní orgán I. stupně. Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že by komunikaci užíval jen žalobce a jeho rodina z titulu vlastnického práva, z provedeného dokazování vyplývá, že tato cesta byla v minulosti využívána veřejností, k naplnění tohoto znaku stačí to, že ji užíval J. V. k přístupu ke svým nemovitostem, jak ostatně sám uvedl žalobce v žalobě (k naplnění tohoto znaku stačí to, že

cestu užívá i jen jeden jiný vlastník, jak vyplývá z výše uvedené judikatury, argumentace soudu viz výše).

30. Ad 5) Není pravdou, jak tvrdí žalobce v tomto žalobním bodu, že by žalovaný „*nesprávně vyhodnotil také znak nezbytné komunikační potřeby*“. K naplnění tohoto znaku existence veřejně přístupné účelové komunikace provedl správní orgán I. stupně rozsáhlé dokazování, z jehož výsledku vyplývá, že jiná alternativní cesta pro potřeby všech uživatelů předmětné cesty neexistuje. Správní orgány se důsledně zabývaly závazným právním názorem zdejšího soudu obsaženém v jeho předchozím rozsudku, který se týkal otázkou nutné komunikační potřeby mezi bodem B a C (předchozí označení úseku předmětné komunikace, jak je uvedeno v příloze předchozího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak soud již výše uvedl). Dokazování, které se týkalo existence alternativní cesty, která by zajistila nutnou komunikační potřebu panu V. a ostatním uživatelům cesty vyplývá, že například z důkazu provedeném mimo ústní jednání dne 3. 6. 2024 vyplývá nemožnost odbočení vozidel vpravo od čp. N na pozemek parc. č. U z východní strany a rovněž vyplývá nemožnost faktického průjezdu a odbočení z východní strany realizované osobním a dodávkovým vozidlem a traktorem s vlekem, když bylo prokázáno, že u větších nákladních vozidel je odbočení nerealizovatelné vzhledem k profilu napojení a technickým možnostem poloměru zatáčení vozidla. Výše uvedený závěr platí i pro vozidla IZS, která používají i dodávková vozidla, ale i nákladní vozidla. Rovněž při provádění důkazů dne 3. 6. 2024 bylo zjištěno, že ze směru od čp. P1 ze západní strany je odbočení vlevo snadnější vzhledem k pozvolnějšímu stoupání a plynulejšímu zaoblení a jízdní souprava z tohoto směru bez problému odbočila na sousední pozemek, z provedeného dokazování vyplynulo, že předmětná komunikace je sjízdná nejen osobním vozidlem s přívěsem, sanitními vozidly, a i těžší technikou, například traktorem s vlekem v celé délce ze západního směru na východ, ale v opačném směru tedy od východu na západ je nesjízdná v místě napojení parc. č. O ve smyslu odbočení vpravo, což bylo prokázáno snímkem založeným ve spisu, videozáznamem, fotodokumentací (čl. 435, 772, 179 – 182 správního spisu). Sám navrhovatel sice uváděl možnost alternativního přístupu po pozemkové parcele č. I, a dále že tento přístup k nemovitostem čp. Q1, Q3 a Q2 by vedl alternativně po pozemku obce „*a to nad sloupem, který je naproti jeho domu*“, s těmito návrhy se vypořádal již správní orgán I. stupně na straně 12 svého rozhodnutí s tím, že v těchto místech žádné dopravní cesty nevedou a že je vzhledem ke své neprůjezdnosti nevhodné takto uspokojit komunikační potřeby přístupu k uvedeným nemovitostem (čp. Q1, čp. Q3 a čp. Q2). K výše uvedeným závěrům, tj. k tomu, jakým způsobem se vypořádal správní orgán I. stupně s uvedeným dokazováním a s návrhy žalobce na alternativní přístup, žalobce žádnou relevantní námitku neuvedl a krajský soud tak v podrobnostech odkazuje na stranu 12 a násl. správního orgánu I. stupně. Není pravdou, jak tvrdí žalobce v žalobě, že se na místě předmětné komunikace nacházejí v podstatě tři pozemní komunikace, z nichž každá „*plní odlišný účel*“, přičemž žalobci jde zejména o to, aby komunikace mezi body B a C nebyla posuzována jako veřejně přístupná účelová komunikace, s tím však souhlasit nelze, když již v předchozím rozsudku krajský soud poukázal na nevhodnost takového řešení, tj. za použití tzv. „*salámové metody*“. V daném případě tak soud nedospěl k závěru, že by nebyl naplněn i závěr nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II.ÚS 268/06, tedy že jestliže existují jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikační spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, tak je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům. V daném případě je to žalobce, kdo si účel užívání již existující veřejně přístupné účelové komunikace (jak bylo prokázáno ve správním řízení)

přizpůsobil své soukromé a účelové představě o tom, že jestliže si vedle této komunikace postavil dům a rozšířil si komunikaci pro své potřeby, takže by měly jeho soukromé zájmy mít přednost před veřejným zájmem, a to tím spíš, když alternativní způsob řešení spojení ostatních nemovitostí prokázáno nebylo.

31. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
33. Soud též nedospěl k závěru, že by byl dán důvod pro přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 11. června 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu